

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 534/2017
29.06.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Милунке Цветковић, чланова већа, са саветником Марином Радосављевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 1. у вези члана 289. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Душана Сакића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Краљеву 26К 102/16 од 26.10.2016. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 99/17 од 20.02.2017. године, у седници већа одржаној 29.06.2017. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Душана Сакића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Краљеву 26К 102/16 од 26.10.2016. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 99/17 од 20.02.2017. године, у односу на повреде закона из члана 438. став 1. тачка 1) и 439. тачка 2) ЗКП, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву 26К 102/16 од 26.10.2016. године, окривљени АА, оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 1. у вези члана 289. став 1. КЗ, за које му је суд изрекао условну осуду тако што му је утврдио казну затвора у трајању од 8 (осам) месеци и истовремено одредио да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од 2 (две) године од дана правноснажности наведене пресуде, не учини ново кривично дело. Пресудом је одређено да се у случају опозива условне осуде, у казну има урачунати и време проведено у притвору од 30.09.2012. године до 05.10.2012. године. Окривљеном је изречена мера безбедности забрана управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од 6 (шест) месеци, рачунајући од дана правноснажности наведене пресуде. Окривљени је обавезан да у корист буџетских средстава суда, плати на име трошкова кривичног поступка износ од 163.999,25 динара и на име паушала износ од 7.000,00 динара, све у року од 30 дана од дана правноснажности наведене пресуде, под претњом извршења. Такође, окривљени је обавезан и да оштећеној

ББ, на име трошкова кривичног поступка, плати износ од 156.750,00 динара, у року од 30 дана од дана правноснажности наведене пресуде под претњом извршења. Оштећена је упућена да имовинскоправни захтев остварује у парничном поступку.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 99/17 од 20.02.2017. године, одбијене су као неосноване жалба Основног јавног тужиоца у Краљеву и жалба браниоца окривљеног АА, а пресуда Основног суда у Краљеву 26К 102/16 од 26.10.2016. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости, благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Душан Сакић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде и на основу члана 422. тачка 2) ЗКП према окривљеном одбије оптужбу или их укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да се у конкретном случају ради о пресуђеној ствари, да је повређено начело *ne bis in idem*, јер је окривљени у вези истог догађаја, осуђен пресудом Прекршајног суда у Краљеву – Одељење у Врњачкој Бањи 19 Пр 7305/12 од 30.11.2012. године, правноснажна 20.02.2013. године, због прекршаја из члана 331. став 1. тачка 55. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, којом приликом му је изречена новчана казна и заштитна мера забрана управљања моторним возилом. Изнетим наводима, по оцени овог суда, бранилац указује на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

У вези наведеног, бранилац сматра и да је чињеница алкохолисаности исцрпљена наведеном прекршајном пресудом, те да стога окривљени није могао бити оглашен кривим за кривично дело из члана 297. став 1. у вези члана 289. став 1. КЗ, већ је евентуално могао бити оглашен кривим због кривичног дела из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ, као и да му из истих разлога није могла бити изречена мера безбедности забрана управљања моторним возилом „Б“ категорије, јер је пресудом Прекршајног суда у вези истог догађаја окривљеном изречена заштитна мера забрана управљања моторним возилом у трајању од осам месеци. Због наведеног су, према ставу браниоца, побијаним пресудама учињене повреде закона из члана 439. тачка 2) и 3) ЗКП.

Међутим, како је бранилац окривљеног АА, повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, као и повреду процесног начела *ne bis in idem*, истицао и у жалби на побијану првостепену пресуду, то Врховни касациони суд прихвата разлоге које је

дао жалбени суд на страни шест, пасус четири, и на страни седам пасус један, два и три, и на исте разлоге упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

Због изнетог, по оцени овог суда, неосновано бранилац окривљеног у захтеву указује да су побијане пресуде донете уз повреде закона из члана 438. став 1. тачка 1) и 439. тачка 2) ЗКП.

Поред тога, бранилац окривљеног у уводу захтева за заштиту законитости означава и повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, али у образложењу истог, не наводи ниједан разлог због којег сматра да је побијаним пресудама, учињена наведена повреда закона, због чега је Врховни касациони суд оценио да захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, у овом делу нема законом прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП.

Такође, бранилац окривљеног у уводу захтева за заштиту законитости означава да исти подноси због повреде људског права и слободe окривљеног зајемченог Уставом и Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима, позивајући се у образложењу захтева на одлуке Европског суда за људска права и то Золотукхин против Русије (14939/03), Фишер против Аустрије (37950/97) и Градингер против Аустрије (15963/90). Међутим, како бранилац окривљеног уз захтев није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђено да је окривљеном у предметном поступку који се водио пред Основним судом у Краљеву и Апелационим судом у Крагујевцу повређено одређено људско право и слобода, зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима, већ се исти позива на одлуке Европског суда за људска права које се односе на неке друге поступке и учеснике у тим поступцима, то је Врховни касациони суд нашао да захтев браниоца окривљеног у овом делу нема законом прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП, којим је изричито прописано да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за подношења (члан 485. став 1.), а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) тог законика, мора се доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, а на основу члана 487. став 1. тачка 3) у вези са чланом 484. ЗКП, у делу у којем је захтев одбацио јер нема законом прописан садржај.

Записничар-саветник
Марина Радосављевић,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић